

OBISK ČLANA KLUBA

Naš dolgoletni član Ivan Žebela zadnjih nekaj let domuje v Domu starejših občanov Idila v Vukovskem Dolu (Jarenina). 24. aprila letos je dopolnil 88 let. In dva meseca pozneje (24. 6.) sta ga v domu obiskala predsednik kluba Mirko Ploj in Hinko Frank. Predala sta mu simbolno darilo in zbornik, ki je bil izdan ob 50- obletnici zgradbe Policijske postaje Maribor I, v Vošnjakovi ulici 1.

Po odsluženem vojaškem roku se je leta 1956 zaposlil v takratni milici. Tako pripravništvo kot poklic miličnika je opravljal na Postaji milice Maribor, katere sedež se je v tistih letih selil s Partizanske ceste v Cankarjevo in iz Cankarjeve v Vošnjakovo ulico. Ivan se spominja, da je na dan odprtja nove zgradbe stal v častnem postroju miličnikov. Ve, da je bilo pozno jeseni, a jim je bilo precej toplo v podplate, saj so častno postavitve opravljali na asfaltu, ki je bil položen isti dan tik pred slovesnostjo.

Kot rajonski oziroma sektorski miličnik je delal v tej zgradbi skoraj deset let. Mariborčanke in Mariborčani so ga v tistih letih dobro poznali, še posebej stanujoči na Glavnem trgu in Koroški ulici. Poznal je tudi vse branjevke na mariborski tržnici, saj se je z njimi dnevno srečeval. Bil je zelo prepoznaven miličniški obraz, visoke postave, z močnimi črnimi brki.

Do upokojitve je bil pet let komandir oddelka milice Kungota. V zasluženem pokoju je že skoraj štirideset let. Po upokojitvi se je včlanil v Klub Maksa Perca Maribor in mu ostaja zvest še danes. Redno se je udeleževal vseh srečanj v prostorih kluba, še najraje pa se je družil s članicami in člani kluba na izletih. Velikokrat je udeležence izleta počastil v svojo travarico. Na ta svoj proizvod je bil vedno zelo ponosen. Klub je zastopal tudi na tradicionalnih športnih igrah Zveze klubov Slovenije, saj je bil izjemen strelec, predvsem z zračno puško. Ivan pa je bil tudi ustanovni član kegljaške sekcije pri UJV Maribor.

V domu Idila ima zelo lepo svetlo sobico z balkonom in krasnim razgledom na širne travnike v okolici doma. Žal je Ivan priklenjen na invalidski voziček, saj ga noge več ne držijo. Povedal je, da je z uslugami v domu zadovoljen in da lepo skrbijo zanj. Pogosto ima tudi obiske domačih, ki mu krajšajo čas.

Skupaj smo popili kavico in poklepetali. Obudili smo spomine na petdeset in več let nazaj. Skupaj smo ugotovili, da je bilo izjemno lepo, ko smo bili še mladi in lepi. Sedaj, ko smo samo še lepi, pa so tudi dnevi vse daljši. Čas šteje le še med obroki hrane, vse manj se mu dogaja, a kar mu nihče ne more vzeti so spomini, ki ostajajo.

S stiskom rok in iskrenimi željami, da bi ostal še dolgo zdrav, sva zaključila naše druženje in se poslovila.

Zapisal: Mirko Ploj